

та си, силата на духа, презрението към опасността и смъртта. В края на краищата това бе осоне род анархист, който, не можейки да изравни съдбата си с тая на свободните люде и да се изтръгне от своя жребий на подчинен, смяташе да разруши чуждите блага и по този начин да си създаде някаква власт, някакъв начин на живот, различен от обикновения.

По онова време в окръга особено много върлуваше една банда отлично въоръжени мъже, решени на всичко, закриляни също тъй, било поради приятелство или съучастничество, или страх, от широка мрежа ятаци. Главатарите бяха двама братя, съвсем млади, ужасни, казваха дори, че били свирепи: коренът на омразата им към обществото се криел в някаква понесена от тях неправда, някаква присъда за престъпление, което не били извършили; присъда, която, впрочем, те отклоняваха като се укриваха в бягство. Трябва да се отбележи обаче, че, било по инстинкт, или пък ожесточени от злата си съдба, те не зачитаха чуждото имущество; така че за няколко години си бяха създали цяло състояние: притежаваха земи, къщи, добитък, ратаи и пастири.

Един ден, през последното лято, някаква млада жена, почти девойка, се явила рано сутринта в дома на господин Антонио и пожелала да му говори. Той я приел в стаята, гдето уреждаше работите си, и любезно я попитал какво желае. Тя бе в селска носия: лицето ѝ беше бледно, с тънки черти и големи черни очи, над които се издигаха извънредно гъсти вежди, признак на силен характер. Тя казала с известно смирение:

— Вие притежавате в планината Ортобене една горичка парнари, която всяка година давате под наем за паша на свинете. За следния сезон бихме желали ние да я наемем.

— Тя е вече дадена под наем — отговорил господин Антонио, — притежателят на добитък Елиас Порку има изключителното право да я владее за срок от три години.

— Ако ваше господство позволи, Елиас на драго сърце ще я отстъпи

— Не ми се вярва да я отстъпи на драго сърце; твърде му е необходимо.